

Hồi Thứ Mười Chín

THIÊN QUỶ GIÁO CHỦ

Độ nguội nửa chén trà...

Cả một con độc xà đã được Thất Xảo Linh Mai Cổ nhai nuốt vào bụng một cách ngon lành. Lão đưa tay quệt chùi vết máu răn dính hai bên mép cất giọng lạnh lùng:

– Đêm đã sang canh năm rồi, xà yển phong thịnh thế sao nhà ngươi không ăn đi?

Kể ra thì xà yển phong hậu thật, độc xà lớn nhỏ lúc nhúc đầy ché trông hoa cả mắt nhưng mà ăn sống như vậy thì ngoại trừ Thất Xảo Linh Mai Cổ ra chắc chắn chẳng có ai muốn ăn!

Ma Điện công tử Y Mộng Lăng khẽ nhún vai ngoảnh mặt đi không thềm đáp lời đối phương.

Mai Cổ liền thò tay chụp một con rắn dài độ khoảng hai thước, liệng về phía đối phương, miệng khẽ quát:

– Ta biểu mi ăn đi!

Y Mộng Lăng lệ làng đứng lên cất tiếng cười ha hả, cánh tay mặt chàng chỉ khẽ lật một vòng đã dùng hai ngón trở và ngón giữa kẹp chặt được khúc đuôi con rắn quật nhẹ xuống đất một tiếng “Bét”. Toàn thân con rắn nằm phơi ngửa bụng, đặc biệt là làn da bụng rắn suốt từ đầu tới đuôi như bị một mũi dao nhọn xé một đường dài. Thủ pháp thật gọn gàng xuất kỳ. Cách trị rắn của Y Mộng Lăng kể ra cũng được liệt vào hàng cao thủ bất phàm. Chỉ thấy chàng nhướng mày nhúng vai thản nhiên nói:

– Tại hạ không thềm ăn rắn chết!...

– Nhà ngươi...

– Tại hạ còn có việc cần, xin kiếu từ!

Dứt lời, chàng ung dung quay mình bước ra cửa điện.

– Đứng im! Một tiếng thét vang như sấm nổi dậy, đồng thời từ sau lưng chàng một đạo kinh phong vù vù thổi tới!

Chàng liền ngửa cổ rú lên một tiếng thật dài như rống gầm hổ rống, đoạn khẽ nghiêng mình quật ngược lại phía sau hai chưởng.

“Bình!...” loảng xoảng... loảng xoảng, hai cái ché đựng độc xà bị đập bể nát tan tành, bầy rắn độc lúc nhúc trong ché cũng bị đập nát tan theo không còn một con.

– Hà hà hà!... Hà hà hà!...

Thất Xảo Linh Mai Cổ giơ tay vuốt chòm râu bạc cất tiếng cười sảng sặc như điên, với một vẻ vô cùng đắc ý.

Một sự đắc ý khác thường, đáng lẽ phải do Ma Điện công tử Y Mộng Lăng biểu lộ mới đúng.

Nhưng nét mặt Y Mộng Lăng bỗng biến đổi sau khi chàng đảo ánh mắt một vòng ra chung quanh...

Thì ra trong một nháy mắt ấy, cả tòa đại điện từ cửa ra vào cho đến cửa sổ đều được thay đổi bằng một lớp tường đá dày...

Thất Xảo Linh Mai Cổ lại tiếp giọng lạnh lùng:

– Y công tử nhà người không chịu tham dự Bách Xà Yến thì nơi đây là chỗ chôn xác nhà người!

Y Mộng Lăng nghiêng đầu liếc xéo Mai Cổ một cái rồi nhún vai nói:

– À! Vậy thì tại hạ cũng thật tình muốn thử xem!...

Thái độ của chàng rất thản nhiên sái thoát. Đây cũng là ưu điểm của Y Mộng Lăng, bất cứ dưới một tình thế nào, trong thâm tâm cảm nghĩ ra sao, nhưng bề ngoài chàng vẫn giữ được nét bình tĩnh, thản nhiên đến độ bất cần!

Lời nói vừa dứt, thân hình chàng nhanh như luồng điện chớp, chồm tới sát cạnh Thất Xảo Linh Mai Cổ khẽ lật song chưởng đẩy ra hai đạo kinh phong.

Thất Xảo Linh Mai Cổ lật đật rùng mình thấp xuống trầm giọng quát:

– Giải!

Rồi hai cánh tay hấn ta cũng lẹ làng tung lên đưa ra hai đạo kinh phong mãnh liệt đón đỡ chưởng phong của đối phương.

“Bùng! Bùng!” Kinh phong tỏa ra chung quanh cuốn theo những lớp bụi cát mù trời.

Thân hình Y Mộng Lăng chỉ khẽ lắc lư, gương mặt vẫn giữ nguyên nét tươi cười kỳ dị. Còn Thất Xảo Linh Mai Cổ thì bị lão đảo thổi lui ba bước dài.

Sau khi trụ vững thân hình, Mai cổ biến sắc quát lớn:

– Hừ! Giải lắm!...

Đồng thời những tiếng loong coong, loong coong vang lên chát chúa, trên tay hấn ta đã cầm lăm lăm một chuỗi dây sắt nối liền bảy cái nhạc đồng với nhau.

Chuỗi dây nhạc vung lộn như ánh điện loang loáng phát ra tiếng loong coong leng keng đình tai chói óc, ảo biến thành hàng trăm vật sáng chói lòa làm loạn trí, làm nao núng tâm can địch thủ. Đây chính là tuyệt chiêu “Thần Linh Phi Ảo” mà Mai Cổ đã nổi danh giang hồ một thời.

Y Mộng Lăng tia ra hai đạo nhỡn quang thần dị, thân hình thấp thoáng lay

động, thi triển bộ pháp kỳ tuyệt “Cửu Bộ Thái Lăng Hoa” lui về phía sau năm sáu thước.

Chàng đã lui khỏi tầm oai lực tuyệt chiêu của địch thủ, trên gương mặt vẫn giữ vẻ tươi cười nhưng trong lòng cũng e ngại thẳm vì chuỗi dây nhạc trên tay Mai Cổ đã trầm xuống, bảy cái nhạc đồng lớn nhỏ bất nhất đã bắn tới như những luồng điện xẹt dẹt thành màng lưới tinh quang kèm theo những tiếng réo vi vu rợn người.

Nhưng chàng không ngờ rằng tuyệt chiêu của địch thủ lại còn thần diệu hơn thế nữa. Nên khi chàng vừa đứng vững thì cổ tay Mai Cổ đã trầm xuống, lòng cũng e ngại thẳm vì chuỗi dây nhạc trên tay Mai Cổ đã trầm xuống, bảy cái nhạc đồng lớn nhỏ bất nhất đã bắn tới như những luồng điện xẹt dẹt thành màng lưới tinh quang kèm theo những tiếng réo vi vu rợn người.

Gương mặt tươi cười thần bí Y Mộng Lăng đột nhiên chấn động, chàng vội vàng hớp một hơi dài chân khí, ngưng tụ chân lực, vận thẳng lên kim đỉnh thần hộ. Chàng đã phải thi triển đến môn nội gia chí cao trong tuyệt học “Bàn Cổ Tụ Ngưng đại pháp.”

Kế tiếp sau một tiếng hú dài lạnh lạnh, hai cánh tay chàng phát mạnh, tạo thành những lớp cuồng phong dữ dội nâng vọt thân hình chàng lên cao gần đụng nóc sảnh tà tà bay lượn nhiều vòng.

Thân pháp thể thái đều cực kỳ mỹ diệu siêu thoát.

Đây chính là môn khinh công tuyệt học Thiên Mã Hành Không đã nổi danh thần diệu quán tuyệt giang hồ võ lâm, hàng trăm năm nay chưa có môn nào theo kịp.

Tuy tránh thoát tầm nguy hiểm, nhưng Y Mộng Lăng cũng cảm thấy hồi hộp vô cùng, vì từ ngày xuất đạo giang hồ đến giờ, chàng chưa bao giờ phải đối phó một cách tận lực như thế này.

Trong khi đó thì nét kinh dị đã hiện rõ trên khuôn mặt lạnh lùng của Thất Xảo Linh Mai Cổ, hấn không ngờ tuyệt chiêu Kim Linh Mục Nhật của hấn thi triển mà lại không thu được hiệu lực. Một tuyệt chiêu mà trong đời giang hồ của hấn chỉ mới thi triển có ba lần đều lấy mạng địch thủ như chơi.

Giữa lúc đó, nhiều tiếng xè xè lách tách lại nổi lên, hai cây cột đá to lớn giữa sảnh lại bắt đầu xoay chuyển, nhưng lần này đã xoay tít như cái chong chóng.

Tách, tách... tách, tách...

Từng loạt tiếng nổ, hàng trăm mũi tên sắt, vạch thành những đạo hàn quang kèm theo tiếng vun vút xé gió bay tới tấp về phía Y Mộng Lăng.

Tiếp theo là những bóng người thấp thoáng mang theo những thanh quý đầu đao sáng loáng nháy vào chính điện tòa thành lầu.

Dưới màng lưới tên sắt như điện giăng, thân hình Y Mộng Lăng đang bay lơ lửng trên không đành phải hạ xuống mặt đất.

Những lần tên độc tuy không đụng được đến da thịt chàng nhưng khi gót chân chàng vừa chạm đất thì sáu bảy lưỡi đao sáng ngời đã kề ngay cổ chàng.

Thất Xảo Linh Mai Cổ cất tiếng cười sảng sặc, giọng đắc ý:

– Ma Điện công tử Y Mộng Lãng, đây là trận Thiên Quỷ Bách Đao, thử xem phen này nhà ngươi thoát chăng?

Y Mộng Lãng chẳng thèm nói gì, chỉ khẽ nhún vai một cái, hình như bất cứ một sự việc trọng đại nguy hiểm gì, chàng ta cũng chỉ nhún vai một cái là có thể giải quyết trôi qua. Mà thật thì trong tình thế này, chàng ta còn làm gì hơn?...

Thất Xảo Linh Mai Cổ khẽ nhếch mép nở nụ cười đắc ý. Cặp mắt sáng quắc nhìn chằm vào gương mặt tươi cười thần bí của địch thủ, tay đỡ lấy một thanh quỷ đầu đao trên tay một đại hán đứng cạnh, từ từ bước đến trước mặt Y Mộng Lãng đang đứng chết trân giữa rừng đao tua tủa, miệng hấn lẩm bẩm:

– Ma Điện công tử! Ủ! Gương mặt đầy ma lực thần bí, ta hãy hủy gương mặt này của mi trước chắc là thú vị lắm!

Từng đạo nhõn quang lạnh lùng tàn khốc, từng lớp hào khí sau màn lưới đao quang tỏa lẫn trong làn không khí khẩn trương, lại càng khẩn trương thêm theo mỗi bước đi nặng nề của Thất Xảo Linh Mai Cổ, khiến ai nấy đều như muốn ngộp thở.

Thanh quỷ đầu đao trong tay Mai Cổ đã từ từ giơ lên, hào quang chiếu trên gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lãng phản xạ thành nét thâm sâu, thăm lẽ...

Một thảm cảnh sắp sửa hiện ra!

Thình lình, mấy tiếng hô lớn từ phía ngoài sảnh vang lên:

– Giáo chủ giá đến! Giáo chủ giá đến!...

Gương mặt lạnh lùng của Mai Cổ bỗng hiện lên nét kinh dị. Thanh quỷ đầu đao đang giơ cao cũng từ từ hạ xuống. Thế rồi sau một tiếng nổ bùng như sấm dậy, cảnh tượng trước mặt Y Mộng Lãng bỗng đứng đối khác, tất cả trở lại như lúc chàng mới bước vào chính điện. Những điệu nhạc du dương mỗi lúc mỗi gần, rồi hai hàng nữ đồng áo trắng tay xách cung dăng bảy màu xuất hiện nơi cửa sảnh điện. Theo sau là một cỗ xe nhỏ rèm the buông rũ.

Mọi người trong Thiên Quỷ giáo, kể cả Thất Xảo Linh Mai Cổ đều vội vàng cúi đầu kính cẩn.

Lúc này không khí trong chính điện thật yên tĩnh, ngoại trừ điệu nhạc du dương êm dịu.

Nét mặt tươi cười Y Mộng Lãng mấy lần thay đổi, biểu lộ tâm trạng kinh dị, cặp mắt trong sáng của chàng lại càng mở lớn không hề nháy động. Chàng vô cùng ngạc nhiên trước sự xuất hiện của hai cô gái, một cô gầy ốm thanh tao, một cô mập ú nặng nề, với hai cái tên trái ngược Thanh Thanh và Tiểu Tiểu mà chàng

đã có lần gặp!

Cô gái mập béo có gương mặt xấu xí với cái tên Thanh Thanh đã nhìn chàng một cái rồi cũng khẽ nhướng mày nhún vai như ngậm ngạo chàng!

Vậy thì Thiên Quỷ giáo chủ tất nhiên là cô gái cơ trí hơn người, đẹp tự thiên tiên...

Đột nhiên tấm rèm xe vén lên, một cô gái che mặt bằng vuông lụa đen bước xuống. Mặc dù không nhìn rõ diện mạo nhưng với dáng người yếu điệu, làn tóc mây đen nhánh óng ả, với mùi thơm da thịt quen thuộc, chàng cũng có thể nhận ra là Thúc Gia Ngọc không sai!

Tiếng âm nhạc du dương chợt ngưng lại, Thất Xảo Linh Mai Cổ lật đật bước tới vòng tay:

– Tam Điện trưởng lão Mai Cổ xin tham kiến giáo chủ!

Một tiếng ừ khẽ sau cái phát tay:

– Thôi! Miễn lễ!

Giọng nói thanh tao êm nhẹ như ru chẳng phải Thúc Gia Ngọc thì còn ai nữa? Chỉ có khác là khí thế oai nghiêm túc mục khiến chàng không thể ngờ tới.

Tam Điện Trưởng Lão Mai Cổ lên tiếng tiếp:

– Vị quý khách này là Ma Điện công tử Y Mộng Lăng muốn đến tìm gặp Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc!

– Thế à?

Gương mặt lạnh lùng Mai Cổ thoáng hiện nét tươi cười âm hiểm tiếp lời:

– Cũng vẫn cái trò cũ là quý khách này muốn đợi gặp người sư đệ tên Cừu Tinh để trả thù cho thầy!

Thúc Gia Ngọc không đáp lời thuộc hạ mà quay sang phía Y Mộng Lăng hỏi?

– Các hạ là Ma Điện công tử Y Mộng Lăng phải không?

Y Mộng Lăng thản nhiên đáp:

– Chắc cô nương cho rằng không phải chứ gì?

Thân hình Thúc Gia Ngọc hình như khẽ rung động. Sau một lát nàng mới chậm rãi nói:

– Y Mộng Lăng hãy theo bốn giáo chủ vào đây!

Thất Xảo Linh Mai Cổ bất giác biến sắc vì hắn đã phí bao nhiêu công phu mới dụ được... Hắn lật đật nói:

– Khải bẩm giáo chủ người...

– Việc của ta sẽ tự biết lo liệu!

Dứt lời nàng liền di động gót sen tiến vào khuôn cửa nhỏ bên tay mặt.

Y Mộng Lăng thản nhiên nhường mành gior tay gạt mấy lưỡi đao đang kề nơi cổ chàng rồi nhún vai rảo bước đi theo. Chàng thật không ngờ giữa lúc hiểm nguy ngàn cân treo sợi tóc như thế mà lại thoát thân một cách hết sức dễ dàng. Chàng cũng không bao giờ ngờ được rằng địa vị của Thúc Gia Ngọc ở trong Thiên Quý giáo lại cao đến thế. Một vị giáo chủ ngôi thứ chỉ dưới có một người là Giáo hoàng mà thôi!

Thực ra nếu không có chuyện hơn mười năm trước, Quỷ Cưu Bà Bà phát hiện Thúc Gia Ngọc là một thiếu nữ thông minh khả ái, thu nhận làm nghĩa nữ, truyền thụ hết sở học thì Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc đã không im hơi lặng tiếng quy ẩn hàng mười năm nay! Và cũng đương nhiên Ma Điện công tử Y Mộng Lăng không đến nỗi phải mất nhiều thì giờ để gây ra bao chuyện gay cấn bất ngờ sau này liên quan đến toàn thể giới võ lâm giang hồ!

Hiện tại lại không ngờ có Thúc Gia Ngọc hiện thân với địa vị Thiên Quý giáo chủ giải cứu chàng thì không biết tính mạng chàng đã ra sao?

Trống điểm canh năm, đêm đã hầu tàn, nhưng màn trời vẫn buông phủ một màu đen tối. Chẳng một ánh trăng bóng sao cũng chẳng một chút gió động. Không khí thật vô cùng trầm tịch! Hầu như thiên khí sắp có một biến đổi lớn lao!

Chàng lầm lũi bước theo Thúc Gia Ngọc, hai người tiến vào một khu rừng tùng bách.

Vừa dừng bước Thúc Gia Ngọc gior tay từ từ gỡ bỏ vuông lụa che mặt. Cặp mắt trong sáng như nước hồ thu nhìn Y Mộng Lăng giọng lạnh lùng:

- Ta đã bảo không cho người đến đây, tại sao...
- Gia Ngọc hãy nghe...

Y Mộng Lăng vừa ngắt lời Thúc Gia Ngọc nói được vài tiếng, lại bị nàng chặn ngang:

- Có phải nhà người tới tìm ta để lấy thuốc giải độc cổ đó chứ gì?

Dứt lời nàng thò tay vào bọc lấy ra một gói giấy nhỏ đưa tới trước mặt chàng nói tiếp:

- Đây nhà người hãy cầm lấy rồi đi đi!

Y Mộng Lăng đưa tay ra nhưng không cầm gói giấy mà lại cầm lấy cổ tay ngà ngọc của Gia Ngọc, nét mặt hiện vẻ tươi cười thần bí, giọng êm nhẹ như ru:

- Anh tưởng rằng em chưa quên những lời anh nói với em lúc anh trọng thương bỏ ra đi chứ? Anh đã nói rằng anh yêu em chân thật.
- Yêu em chân thật!...

- Gia Ngọc! Em có biết rằng trong mấy ngày nay anh thương nhớ em đến mức nào không? Cũng trong mấy ngày xa cách ấy mà anh cảm thấy rằng anh đã

yêu em một cách chân thật tha thiết!

Giọng nói của chàng thốt ra như một điệu du dương quyến rũ đầy vẻ thành khẩn.

Thúc Gia Ngọc run giọng nói lên được ba tiếng: “Em cũng thấy...” rồi cặp mắt nàng đã long lanh ngấn lệ, ghen lời.

Chàng liền kéo nàng vào lòng. Chàng ôm chặt tấm lưng thon nhỏ của nàng trong tay, nét mặt hiện lên vẻ đặc ý... Chàng nhè nhẹ vỗ về nàng với giọng nói vô cùng quyến rũ như ảo như mộng:

– Gia Ngọc! Anh biết em cũng yêu anh tha thiết phải không?

Thúc Gia Ngọc mềm người như đang say đắm trong những lời âu yếm đường mật, nàng chột vung tay khẽ xô Y Mộng Lãng ra, giọng lại trở nên lạnh lùng:

– Những lời anh nói với tôi đều thật thà hết phải không?

– Đương nhiên!

– Anh nói anh yêu tôi tha thiết?

– Đương nhiên!

– Chắc chắn như vậy rồi chứ?

– Chớ chẳng lẽ còn có gì nghi hoặc?

– Đương nhiên!

Lần này hai tiếng “đương nhiên” lại được thốt ra từ miệng Thúc Gia Ngọc.

Y Mộng Lãng thản nhiên khẽ nhướn mày nhún vai:

– Thế thì lạ thật!

Nét mặt Thúc Gia Ngọc trở nên lạnh lùng pha lẫn vẻ phẫn nộ:

– Lạ thật!... Hừ!... Nhà ngươi hãy nhìn lại phía sau xem!

Nét mặt Y Mộng Lãng vẫn giữ vẻ tươi cười, chàng quay phắt lại nhưng cảnh tượng phía sau đã làm chàng hơi biến sắc.

Chàng không ngờ người xuất hiện trước mặt chàng lại là nữ hội chủ Bạch Tường Vi.

Một sự việc xảy ra vô cùng khó khăn đối với chàng.

Cả hai cô gái đều có liên hệ với chàng rất đặc biệt. Chàng đã cùng nói với họ câu: “Anh yêu em tha thiết!...” Đến nay cả hai cô gái ấy lại đều xuất hiện tại một chỗ, liệu chàng còn có thể với gương mặt đẹp trai thần bí, với giọng nói êm nhẹ đầy ma lực quyến rũ để giải thích rõ ràng hay chăng?

Quả thật là khó khăn mà chàng cũng không ngờ rằng chỉ vài giây nữa lại còn có nhiều việc nữa xô chàng lâm vào thế bí hơn.

o O o